

Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) til at holde den kønne Tale, han var for et Øjeblik siden holdt for os. Det var ikke den Tale, der stod i „Social-Demokraten“, og jeg beklager, at dette Blad, der staaer det ærede Medlem saa nær, har refereret ham saa ufuldstændigt, som sket er. For ikke at gøre det ærede Medlem Uret tog jeg netop mit Citat af „Social-Demokraten“, idet jeg mente, at det maatte være et troværdigt Udtryk for, hvad han havde sagt, og af dette Blads Referat fik jeg det Indtryk, at det ærede Medlems Tale ikke blot var en Fremhævelse af, hvad Københavns Kommune har gjort til Fordel for de trængende, men ogsaa af, hvad Staten har gjort, og det skinnede igennem, at det var Socialdemokraterne, der havde Fortjenesten af at have løst disse store Spørgsmaal. Det, mener jeg, er ikke rigtigt. De Herrer maa anerkende den Kendsgerning, at det er de borgerlige Partier, der have gennemført disse Love.

Vi have med Hensyn til Arbejdsløshedsspørgsmaalet gjort et stort og vigtigt Skridt, forekommer det mig, derved, at vi ved Lov have ordnet Arbejdsløshedskasserne, hvorved Arbejderne paa rimelige Vilkaar kunne sikre sig mod de Følger, en Arbejdsløshed maa medføre. Og det er ikke noget lille Offer, Staten her har bragt. Loven om Arbejdsløshedskasser gik ud paa, at Staten kun skulde give 250,000 Kr., men allerede i Fjor enedes Rigsdagen om at forhøje Bidraget til 400,000 Kr., og i Aar er Summen sat op til 600,000 Kr. Det er, forekommer det mig, den Vej, ad hvilken Arbejdsløshedsspørgsmaalet skal løses, nemlig ved at man faar Arbejderne ind i disse Kasser, og at disse da sørge for, naar Arbejdsløshed indtræder, at yde de Bidrag, som Medlemmerne have Krav paa. Vi gik et Skridt videre i Fjor, idet vi i Overensstemmelse med, hvad der var sket med Hensyn til Bestemmelserne i Sygekasseloven, henviste de arbejdsløse til Kommunerne, saa at de, naar de ikke kunne faa Arbejde efter at have modtaget den Hjælp, som Arbejdsløshedskasserne ere forpligtede til at yde, kunne gaa til Kommunerne og der i nogen Tid faa Understøttelse, uden at denne har Fattighjælps Karakter.

De Herrer have altsaa ikke Ret til at sige, at vi andre have staaet ligegyldige overfor dette store Spørgsmaal, at vi kun modstræbende og modvillige ere gaaede ind paa at ordne disse Forhold. Vi have vedtaget Sygekasseloven og bevilge nu

over 2 Mill. Kr. hvert Aar til Afhjælpning af Nøden paa det Felt. Vi have til Hjelpekasserne bevilget 250,000 Kr., og nu er der Tale om at tage Loven op til Revision. Saaledes mener jeg, at Rigsdagen, altsaa andre Medlemmer end Socialdemokraterne, paa hensynsfuld Maade har søgt at imødekomme de berettigede Krav, der ere stillede fra den arbejdende Befolknings Side.

Det glæder mig nu at høre, at det ærede Medlem, da han var ude at holde Foredrag for de arbejdsløse, ikke har tænkt paa at hidse dem op, men at han tværtimod vilde slaa koldt Vand i Blodet paa dem. For saa vidt det var Hensigten og Meningen, burde Bladet „Social-Demokraten“ have refereret det saaledes, saa havde Referatet faaet et noget andet Skær, end det nu har. Men nu hører jeg altsaa — og for saa vidt har jeg faaet mit Ønske opfyldt —, at det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds ligesom ogsaa den ærede Ordfører nu i Dag i sit sidste Foredrag har spillet i Moll, medens de begyndte at spille i Dur. De have altsaa nedstemt deres Tale paa en Maade, som kun kan glæde mig. Ligeledes glæder det mig, at den højtærede Minister deler Standpunkt med os andre og ikke med Socialdemokraterne. Den højtærede Minister har ikke støttet Socialdemokraternes Krav i disse Forslag om, at Staten skal træde til med en særlig Hjælp. Den højtærede Minister er enig med os om, at vi bør forlænge den nugældende Lov et Aar, og det forekommer mig, at det er et naturligt og berettiget Skridt at gøre, idet vi da henvise, hvad der yderligere skal gøres, til de enkelte Kommuner. Det er de enkelte Kommuner, der maa træde til, hvis der nu kræves yderligere Støtte til de arbejdsløse, og det er ikke Samfundets Sag i dette Tilfælde at træde til med ekstraordinær Understøttelse. Det fører ikke til det Resultat, jeg ønsker, nemlig, at man fordeler Arbejdskraften saaledes, at man anviser Folk Arbejde udenfor København, naar der ikke er tilstrækkeligt Arbejde her. Det samme maa være Tilfældet i de større Byer. Hvis der er større Arbejdsløshed der, maa man ansøre Arbejderne til at gaa hen, hvor der er Arbejde at faa. Og det undrer og bedrøver mig, at man under disse Forhold, hvor der er Arbejdsløshed til Stede, ser mange Fags organiserede Arbejdere opsige deres Lønkontrakter. Hvorfor gøre de det under disse Forhold? Jeg synes, at enhver, der har Arbejde for de Lønninger, som nu ere ved-